

mellem Boer, hvor Arv og Gjæld vedgaaes, og Boer, hvor Arv og Gjæld ikke vedgaaes, saaledes at den meget betydelige Forandring i Behandlingsmaaden, som indtræder ifølge Kapitel 3, skal afhænge deraf, om alle Arvinger og navnlig ogsaa de Umyndiges og Fraværendes Børgere tør erklære eller ikke, at Arv og Gjæld vedgaaes. Det forekommer mig, at dette kan føre til, at i mange Boer, hvor der i og for sig ikke godt kan være Tvivl om, at Boet er solvent, og hvor alle Arvinger paa en Enkelt nær ere enige om, at de meget godt kunne vedgaa Arv og Gjæld, kan en ængstelig Børgere, som er bange for at paatage sig personligt Ansvar ved at gaa med de Andre, vægre sig derved, og dette vil da føre til, at et Bo, der, som sagt, meget godt egnede sig til at behandles af Arvingerne privat, eller i alt Fald paa den mere private Maade, som omtales i Kapitel 4, kommer ind under den offentlige Behandlingsmaade af Dødsboer. Jeg favner endelig en Bestemmelse i Loven, hvorefter der navnlig i større Kjøbmandsboer, hvor der drives en større Forretning, er Tale om Fabriksvirksomhed osv., og hvor det kan være af allerstørste Vigtighed for Arvingerne og for den Sags Skylb ogsaa for Kreditorerne, at Fabrikken ikke standses ved Dødsfald, eller i alt Fald dog kun standses i kort Tid, kan skrives til energisk Behandling, saaledes at de Personer, der ville paatage sig Ansvaret, ogsaa kunne faae Lov til at fortsætte Forretningen, saa at der ikke finder noget Tab Sted. Det forekommer mig ikke, at der er nogen Bestemmelse i Lovudkastet, der garanterer imod, at der ikke i saadanne Tilfælde indtræder en meget betydelig Standsning. Men jeg maa i Øvrigt, ligesom det allerede er slet fra andre ærede Taleres Side, beklage, at vi, efterat Loven saalænge har været i Landsthinget, kun have havt saa kort Tid til at sætte os ind i dens Enkeltheder, og særlig beklager jeg, at Omstændigheder have forhindret mig i at gaa saa nøje ind i dens Enkeltheder, som jeg ellers kunde have ønsket.

Schjörning: Det forekommer mig, at den Hovedindvending, som af de ærede Medlemmer for Svendborg Amts 7de Valgkreds og Sorø Amts 2den Valgkreds (Steenstrup og Alberti) er blevet fremsat mod Lovforslaget, den nemlig, at de trykkende Skiftegebyrter dog alligevel ville vedblive i de allerflestes Tilfælde, er paa en aldeles fyldestgjørende Maade bleven bevaret af den høitærede Justitsminister. Det er jo dog ikke dette Lovforslags Opgave at nedsette Skiftegebyrterne; men foruden den Fortjeneste, som Lovforslaget maatte indlægge sig ved at fyldestgjøre det Formaal, det har sat sig, har det jo tillige den Fortjeneste, at det i dobbelt Henseende forbereder en Reform i denne Del af Sportellovgivningen, dels nemlig derved, at det ved Bestemmelsen i § 90 fjerner et Hensyn, der hidtil har spillet en sær-

deles væsentlig Rolle som en Hindring for Nedfattelsen af disse Gebyrter, og dels derved, at Reglerne for Behandlingen af Boer efter dette Forslag bringes til Afslutning, hvilket jo vistnok ogsaa maa siges at være en Betingelse for at tage fat paa Gebyrterne. Hertil kommer jo fremdeles, at Forslaget dog ogsaa indirekte gjennem § 74 bevirker Nedfattelse i Skiftegebyrterne, idet det i meget betydelig Grad udvider Afgangen til privat Skifte. Denne Bestemmelse har gjort et tiltalende Indtryk paa mig ligesom paa den sidste ærede Taler, og jeg tror, at den fortrinsvis vil være skiftet til at skaffe Lovforslaget en gunstlig Modtagelse her i Thinget, ligesom jeg er aldeles sikker paa, at den vil blive modtagen med almindelig Tilfredshed i Befolkningen. Jeg har mangfoldige Gange i min daglige Embedsgjæring, naar der i et Bo var nogle saa umyndige Arvinger og ved Siden deraf myndige Arvinger af en saadan Betsaffenhed, at Boet ligesaa godt kunde betroes til dem som til Skifteretten, maattet høre disse Arvinger bittert beklage sig over, at den store Kjerlighed, som det Offentlige og Lovgivningen har til de Umyndige, særlig synes at vise sig i en Betsatning af dem. Ogsaa de øvrige Bemærkninger, som fra de nævnte ærede Medlemmers Side ere fremkomne mod Forslaget, synes mig at være bevarede af den høitærede Minister saaledes, at i alt Fald jeg for mit Vedkommende ikke har Noget dertil at sige. Maatte jeg maatte dog tillade mig, en lille Bemærkning angaaende den Indvending, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds fremsatte mod en enkelt Del af § 74, den nemlig, at man her gik ud paa at indføre Erklæringsstykket i Retspleien. Mig forekommer det at være saare naturligt, at Skifteforvalteren i Tilfælde af den Natur, hvor der er Spørgsmaal om at overlade Behandlingen af et Bo, hvor der er umyndige Arvinger, til de myndige Arvinger og de Umyndiges Børgere, har Afgang til, naar han ikke har tilstrækkelig personligt Kendskab til disse Arvinger og Børgere, at søge en Erklæring tilveiebragt fra saadanne Myndigheder, som man kan sætte Tid til, f. Ex. et Sogneraad. Jeg vil tilføje, at selv om denne Bestemmelse ikke stod i § 74, medens Paragrafen i Øvrigt bestod, gad jeg nok se, hvem der kunde forhindre en Skifteforvalter i at søge saadanne Oplysninger tilveiebragte, naar han ansaa det for ønskeligt og rigtigt at faae dem. En anden Sag er det, at der ikke i Lovgivningen er nogen Forpligtelse til at give dem. — Hvad Juldmægtigenes Afgang til at være Inkassatorer angaar, da maa dette Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Orø saa stærkt fremdrog, ikke besvares alene efter Hensyn til, hvad der i og for sig kunde være det Rigtige og Naturlige, men ogsaa efter Hensyn til de af Rigsdagen vedtagne Kontorholdslove. Hvis man ophæver denne Afgang — thi mere end en Afgang er det jo ikke — saa vil man sikkert blive